

Chương 38

“Ngày Mai Tôi Dọn Ra Ngoài Rồi, Buổi Tối Không Mở Cửa Cho Cậu Được Nữa, Cậu Nhớ Về Nhà Sớm Hơn Một Chút.”

Sau khi nghe Lệnh Mạn nói ra lời xin lỗi, lúc đó bộ dáng như muốn ăn thịt người kia của Lý Trác Vân mới hơi dịu lại.

Chỗ này không tiện để nói chuyện, hai người bèn tìm một quán bánh ngọt vắng khách, ngồi xuống từ từ trò chuyện.

Lệnh Mạn nói: “Cậu đừng hiểu lầm Kỷ Trường Hoài nữa, chuyện luận văn bị tiết lộ lần trước và chuyện bị tố cáo trong cuộc thi đều không phải cậu ta làm.”

Nghe đến cái tên đáng ghét này, Lý Trác Vân cau mày theo bản năng: “Tại sao các người ai cũng nói đỡ cho nó?”

“Không phải là tôi đang nói đỡ cho cậu ta.” Lệnh Mạn bình tĩnh nói: “Mặc dù xét về quan hệ ruột thịt thì Kỷ Trường Hoài thân thiết với tôi hơn, nhưng Lý Trác Vân này, chúng ta ở cùng một nhà ba năm trời, trong ba năm này tôi và cậu đều đối xử chân thành với nhau, vì thế dĩ nhiên là tôi sẽ luôn đứng về phía cậu.”

“...” Lý Trác Vân im lặng nhìn cô.

Ánh mắt trong trẻo nhu hoà của Lệnh Mạn đã vô tình khiến Lý Trác Vân đang xù lông dần dần dịu xuống.

Rốt cuộc thì Lý Trác Vân đã đồng ý an tĩnh lại, có thể lắng nghe những lời cô nói.

Lệnh Mạn kể lại cho anh nghe toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện của cô với Kỷ Trường Hoài, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

“Người tố cáo cậu chắc hẳn là Lâm Na, lần trước cậu nói cô ta vài câu, cô ta bèn ghi hận trong lòng.” Lệnh Mạn nói.

Lần trước?

Lý Trác Vân nhớ lại “Lần trước” trong miệng của Lệnh Mạn.

Chính là cái lần ở cửa lớp học múa đó sao?

Lý Trác Vân tròn mắt.

Khi ấy anh vẫn còn nể mặt khá nhiều nên mới nói như vậy thôi đó.

Chỉ như vậy thôi đã không chịu nổi, bụng dạ đàn bà thật đúng là nhỏ mọn.

Lệnh Mạn lại nói tiếp: “Còn nữa... Tôi nghi ngờ Dương Dương cũng tham dự vào chuyện này.”

Lý Trác Vân nghe vậy thì sừng sốt, không thể tin nổi: “Có liên quan gì đến cậu ta?”

Lệnh Mạn nói: “Cậu nghĩ xem, bình thường Lâm Na không bao giờ có cơ hội tiếp xúc với cậu, chỉ bằng một mình cô ta sẽ không thể ra tay được. Hơn nữa khi cô ta bị Kỷ Trường Hoài cự tuyệt, nhất định sẽ đi tìm mục tiêu mới, hơn nữa người này càng gần gũi với cậu lại càng tốt.”

Lời của Lệnh Mạn khiến Lý Trác Vân rơi vào im lặng.

Bởi vì chính anh cũng không thể không thừa nhận rằng lời của cô rất có lý.

“Vậy sao cô lại chắc chắn người này là Dương Dương?” Lý Trác Vân hỏi.

“Tôi cũng không chắc chắn.” Lệnh Mạn nói: “Chẳng qua chỉ là trực giác của tôi thôi, có một hôm tôi thấy Dương Dương và Lâm Na trò chuyện rất lâu với nhau, khi tôi hỏi thì cậu ta nói bởi vì cậu ta tham gia vào lớp học nhảy, nhưng tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Lý Trác Vân lặng thinh không nói được lời nào.

Anh không khỏi nhớ lại lần đó khi giáo sư Hoàng nghi ngờ anh chép luận văn, chính Dương Dương là người đầu tiên đứng ra cố gắng thanh minh giúp anh...

Còn cả việc hần vô cùng khao khát sẽ đoạt được một thành tích thật tốt trong cuộc thi lần này...

Nếu như thực sự người luôn đâm trộm sau lưng anh là hần, chỉ nghĩ thôi đã khiến Lý Trác Vân cảm thấy buồn nôn.

Lệnh Mạn nhỏ giọng an ủi: “Thật ra thì tôi thấy Dương Dương không phải là người xấu, có lẽ là bị Lâm Na xúi giục thôi. Dù sao các cậu cũng là bạn cùng phòng với nhau, đừng gây ồn ào quá.”

Lý Trác Vân đầu đầu xoa xoa huyệt thái dương, từ trước đến nay ngoại trừ những con số và các dữ liệu máy tính, anh vốn không giỏi xử lý các vấn đề và các mối quan hệ xã hội phức tạp.

Huống hồ tính cách của anh cũng không giống với tính cách dĩ hoà vi quý của Lệnh Mạn.

Bất kể là ai, chỉ cần chạm đến ranh giới cuối cùng của Lý Trác Vân này, thì không bao giờ còn chỗ cho tình cảm chen vào nữa.

Lệnh Mạn nói tiếp: “Khi nào rảnh rồi cậu có thể thử nói chuyện với Dương Dương xem sao, riêng về Lâm Na bên kia, chuyện này dù sao cũng do tôi mà ra, cậu đừng nhúng tay vào, món nợ này rồi tôi sẽ từ từ trả hết cô ta.”

Giọng nói của cô ôn hoà nhưng kiên định.

Ức hiếp cô, có thể.

Ức hiếp em trai cô, không được phép.

Mãi đến tận khi đưa Lý Trác Vân về xong, Lệnh Mạn mới nhớ ra mục đích chính của chuyến đi này.

thông báo với anh chuyện cô sắp kết hôn.

Lệnh Mạn muốn kịp chuyến xe về thành phố A lúc 6 giờ nên không còn thời gian quay lại trường học tìm anh lần nữa.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đành phải nhắn tin nói cho anh biết.

“Đúng rồi, Tiểu Vân, có chuyện này vừa rồi tôi quên báo với cậu. Tháng sau tôi sẽ kết hôn, lúc đó cậu cũng đã nghỉ hè rồi, nhớ gọi mấy người Đại Bản và Sử Á Tùng cùng đến chung vui nhé.”

Sau khi soạn xong tin nhắn này, chẳng hiểu sao Lệnh Mạn lại cảm thấy hết sức rối rắm.

Càng đau khổ hơn là, Lý Trác Vân không hề trả lời cô.

Cô liên tục lấy điện thoại ra nhìn, màn hình vẫn luôn tối đen.

Chẳng lẽ Lý Trác Vân không nhận được tin nhắn?

... Sao có chuyện đó chứ.

Nhưng nếu như nhận được thì tại sao lại không trả lời cô?

Mãi đến tận buổi sáng ngày hôm sau, qua cả một đêm, cô mới nhận được tin nhắn trả lời của Lý Trác Vân.

“Ồ, chúc mừng cô.”

Chỉ bốn chữ này thôi mà cũng phải cần một đêm mới có thể viết ra được hay sao?

Lệnh Mạn cầm điện thoại trong tay, đọc đi đọc lại bốn chữ đó, kiểu gì cũng thấy không giống như đang chúc mừng.

Lệnh Mạn suy nghĩ rất lâu...

Thôi, không nghĩ nữa.

Lý Trác Vân đem máy tính đến cửa hàng sửa chữa máy tính trong thành phố, bảo ông chủ kiểm tra toàn bộ lịch sử hoạt động từ mùa xuân đến bây giờ.

Sau khi có kết quả kiểm tra, anh phát hiện thấy một thời điểm mở máy rất bất bình thường.

Ngày 5 tháng 1, lúc 5 giờ 30 phút sáng.

Lý Trác Vân nhớ rõ vào thời gian đó anh luôn ở yên trong ký túc xá để tập trung viết luận văn, quy luật làm việc và nghỉ ngơi luôn là ngủ vào lúc 2 giờ sáng và thức dậy vào lúc 11, 12 giờ trưa ngày hôm sau.

Mở máy vào lúc 5 giờ 30 phút sáng, rõ ràng không phải là anh.

Bạn cùng phòng thường xuyên mượn máy tính của nhau, vì vậy đối với mặt khẩu mở máy đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lần mở máy vào lúc 5 giờ 30 phút sáng đó, chỉ có thể là một trong hai người bọn họ.

Mà ngay sau đó, luận văn của Lý Trác Vân liền bị lộ ra ngoài.

Lúc rời khỏi cửa hàng sửa chữa máy tính, Lý Trác Vân đang đứng đợi thang máy thì mới nhớ đến điện thoại, anh vừa bỏ ra xem thì đọc được tin nhắn kia của Lệnh Mạn.

tháng sau cô ấy kết hôn.

Trong nháy mắt cả người anh như bị dao đâm, trái tim co rút mãnh liệt.

Con người Lý Trác Vân đen đặc, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Tại sao vừa rồi khi gặp nhau lại không trực tiếp nói với anh?

Sau đó lại trốn sau màn hình thông báo với anh cái tin tức như vậy?

Cô nhất định phải làm như vậy sao?!

Điện thoại bị Lý Trác Vân bóp trong tay càng lúc càng chặt, dường như sắp vỡ tung.

Anh đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, từ trong ánh mắt thậm chí đến cả đầu lông mày cũng đều ngập tràn khí tức u ám phẫn hận.

Lệnh Mạn! Lệnh Mạn!

Thang máy đến, Lý Trác Vân giống như một pho tượng đá đứng ngăn cản giữa cửa.

Toàn thân anh bất động, ai cũng dừng hòng bước vào dù chỉ nửa bước.

Người xếp hàng phía sau không nhịn được hỏi một câu: “Cậu có khỏe không vậy?”

Cuối cùng Lý Trác Vân cũng không tiếp tục trút giận lên điện thoại nữa, cất nó vào trong túi.

Anh lạnh lùng bước vào thang máy, người xung quanh đều tự giác đứng cách anh một mét.

Khi Lý Trác Vân quay trở về phòng ký túc xá, Đại Bân và Dương Dương đã đi ăn cơm tối về.

Thấy anh vào cửa, Dương Dương vội vàng gọi anh: “Cậu đã chạy đi đâu vậy? Gọi điện thoại cũng không nghe máy!”

Hắn chỉ chỉ vào hộp cơm trên mặt bàn: “Mua cơm cho cậu nè, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Lý Trác Vân không nói lời nào đi đến ngồi xuống cạnh bàn, Dương Dương khoanh chân ngồi đối diện anh chơi game.

Lý Trác Vân nhìn hắn một hồi, nói: “Hứa Gia Dương, cậu có gì bất mãn với tôi?”

Dương Dương đang bận bịu đánh giết, cũng không hề ngẩng đầu: “Bất mãn cái gì cơ?”

“Lâm Na cho cậu thứ gì tốt?”

Động tác trong tay Dương Dương liền khựng lại, chậm chạp ngẩng đầu lên.

“Lý Trác Vân, cậu đang nói gì vậy?... Tôi nghe không hiểu?”

Trên mặt Lý Trác Vân không hề có phản ứng dư thừa, chẳng thể nhìn ra vui giận.

“Bớt nói nhảm đi, bây giờ chỉ cần mở máy tính của cậu ra, kiểm tra lịch sử trò chuyện suốt mấy tháng nay của cậu là tất cả sẽ bại lộ hết, nhưng tôi không cần phải làm vậy, tôi chỉ muốn biết tại sao cậu lại hành động như thế.”

Dương Dương cứng họng: “Lý Trác Vân, tôi...”

Ở chỗ này người không biết gì là Đại Bân, hắn nhảy xuống khỏi giường, hỏi: “Không phải chứ, rốt cuộc thì các cậu đang chơi chữ gì vậy? Sao từ đầu đến cuối tôi nghe mà không hiểu câu nào?”

Lý Trác Vân nói: “Chuyện luận văn của tôi bị lộ ra ngoài là hẳn làm, cuộc thi lần này cố tình làm giả số liệu là hẳn, người tố cáo cũng vẫn là hẳn.”

“CÁI GÌ?!” Đại Bân rống lên một tiếng: “Làm sao có thể?”

Lý Trác Vân nhìn chằm chằm vào Hứa Gia Dương, ánh mắt truy hỏi: “Lâm Na cho cậu thứ gì tốt?”

Dương Dương gục đầu, nuốt nước bọt mấy lần mới thấp giọng nói: “Cô ấy giới thiệu cho tôi mấy chỗ thực tập tốt...”

Đại Bân không thể tin nổi, hai mắt tròn trắng: “Dương Dương, thật sự là cậu sao?!”

Đầu Hứa Gia Dương gục xuống càng ngày càng thấp, gần như sắp chôn vào hai chân.

Đại Bân vẫn khó mà tin được sự thật này: “Không phải chứ, rốt cuộc là tại sao cậu lại...? Chỉ vì mấy cơ hội đi thực tập mà cậu bán đứng cả anh em?”

Đến lúc này Dương Dương mới cảm thấy xấu hổ bất an: “Tại tôi, tại tôi bị ma quỷ che mắt... Cô Lâm Na nói chỉ muốn gây khó dễ với Lý Trác Vân một chút, khiến cậu ấy nếm thử chút đau khổ...”

Hắn vội vàng xuống giường, lập cập chạy đến quỳ xuống trước mặt Lý Trác Vân cầu xin anh tha thứ.

“Lý Trác Vân, tôi thực sự không muốn hại cậu... Tôi chỉ cảm thấy nhà cậu giàu như vậy, cậu lại là một thiên tài, một chút thất bại này sẽ không khiến cậu bị ảnh hưởng quá nhiều, cho nên tôi mới có thể, tôi mới đồng ý với cô Lâm Na...”

Ánh mắt Lý Trác Vân lạnh thấu xương khiến không ai dám nhìn thẳng: “Cho nên, người sai là tôi? Sai vì nhà tôi giàu, vì tôi là thiên tài?”

Dương Dương cuống cuống lắc đầu: “Không phải không phải, ý của tôi không phải vậy... Người sai là tôi, tất cả đều tại tôi, tôi là đồ tiểu nhân hèn hạ!”

Lý Trác Vân cười lạnh: “Dương Dương, đã coi thường cậu rồi, tài diễn xuất của cậu như vậy mà còn tham gia tranh giải khoa học làm cái gì, có thể trực tiếp đoạt giải ảnh đế ấy chứ.”

Anh đứng dậy, chuẩn bị kết thúc trò khôi hài này: “Ngày mai cậu xin dọn ra khỏi ký túc xá đi, ở lại chỉ khiến tôi lo lắng cho tài sản và tính mạng của mình.”

Hứa Gia Dương giữ chặt lấy anh không để cho anh đi: “Đừng mà, Lý Trác Vân, tôi xin lỗi tôi xin lỗi, tôi biết lỗi rồi, cậu có thể cho tôi thêm một cơ hội hay không? Tôi vẫn muốn được làm bạn cậu!”

Lý Trác Vân đã quyết, anh gỡ tay hắn rồi đi ra khỏi phòng: “Cậu không muốn dọn cũng được, ngày mai tôi dọn.”

Tối hôm đó Lý Trác Vân không trở về ký túc xá, một mình lang thang vô định trên đường.

Bất giác đi đến quảng trường mà anh và Lệnh Mạn đã từng đi qua vào dịp tết nguyên đán.

Có mấy đứa trẻ bán hoa đang đi xung quanh để tìm khách hàng.

Một cô bé chạy đến bên cạnh Lý Trác Vân, ngửa đầu nhìn anh: “Anh ơi, mua hoa hồng đi anh!”

Lại là cô bé lần trước.

Nhưng cô bé ấy không nhớ ra anh.

Lý Trác Vân nghĩ, hoá ra không phải vì cô bé này cảm thấy anh và Lệnh Mạn xứng đôi nên mới đến mời bọn họ mua hoa.

Chỉ cần gặp bất cứ ai mặt mũi đáng vẻ không hung dữ là cô bé sẽ đều tiến lại mời thử.

Lý Trác Vân bắt chột nổi khùng, giống như một người không bình thường: “Này, tôi hỏi cháu, tôi nhìn giống anh ở chỗ nào? Tôi là chú không phải anh biết chưa?!”

“...” Cô bé bị anh dọa chạy biến.

Không bán được hoa cũng không sao, nếu như bị đập nát thì mới là cả vấn đề.

Lý Trác Vân thẳng người, tiếp tục đi về phía trước.

Một trận gió thổi qua.

Đột nhiên anh nghĩ thông chút ít.

Con gái lớn đều phải gả chồng.

Luôn sẽ có một ngày như vậy, anh cần gì phải canh cánh trong lòng.

Không suy nghĩ nữa không suy nghĩ nữa.

Buổi sáng mỗi ngày khi vừa tỉnh ngủ chính là thời điểm mà mỗi người đều bình tĩnh thân nhiên nhất.

Lý Trác Vân chọn lúc này để nhắn tin cho Lệnh Mạn.

“Ồ, chúc mừng cô.”

Cùng lắm thì anh chỉ có thể làm được đến đấy thôi.

Bắt đầu nghĩ hè.

Lệnh Mạn phát hiện lần này khi trở về Lý Trác Vân đã thay đổi thái độ với cô hoàn toàn, luôn luôn tỏ vẻ lạnh nhạt thờ ơ.

Muốn tìm anh nói chuyện thì lại không thể tìm được cơ hội nào.

Ngày nào Lý Trác Vân cũng ra ngoài lâu lóng từ sáng đến tối, chơi đến hai ba giờ sáng mới trở về, giống như đang cố gắng để tránh né cô vậy.

Lý Nghiễm Thời lo con trai học phải thói hư tật xấu, mắng anh nhiều lần, lại tịch thu chìa khoá nhà của anh, thế nhưng vẫn không có tác dụng.

Sau đó nhờ Lệnh Mạn thức dậy mỗi đêm lén mở cửa cho Lý Trác Vân, mới tránh được xung đột giữa hai cha con.

Hôm nay, đột nhiên Lệnh Mạn phát hiện thấy di Trần thu dọn hành lý của mình, thử hỏi mới biết hoá ra Hạ Vũ Nhu bảo bà ấy làm.

Lệnh Mạn đi tìm Hạ Vũ Nhu, Hạ Vũ Nhu nói: “Mẹ đã bàn bạc với ba mẹ Tiểu Trương rồi, từ ngày mai con sẽ dọn đến ở nhà Tiểu Trương.”

“Hà?” Lệnh Mạn cả kinh: “Con vẫn còn chưa có gả ra ngoài đâu, chưa gì mẹ đã muốn đuổi con đi?”

Hạ Vũ Nhu nói: “Tháng sau các con đã kết hôn rồi, bây giờ không đi thì còn đợi lúc nào mới đi? Chẳng lẽ đêm tân hôn con vẫn còn về nhà mẹ để ngủ?”

... Cũng đúng.

Lần đầu tiên trong đời Lệnh Mạn không biết phản bác thế nào.

Đến đêm, Lệnh Mạn đã tự hình thành bộ máy đồng hồ sinh học, cứ đến hai giờ sáng là tỉnh dậy.

Xuống lầu mở cửa cho Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân đi vào phòng khách, vẫn coi cô như không khí, không thèm nhìn dù chỉ một cái.

Lệnh Mạn đi đằng sau lưng anh, không nhìn được nhắc nhở: “Ngày mai tôi dọn ra ngoài rồi, buổi tối không mở cửa cho cậu được nữa, cậu nhớ về nhà sớm hơn một chút, đừng để ba cậu nổi giận.”

Người đằng trước hơi khựng lại: “Dọn đi đâu?”

“... Chỗ ở sau khi kết hôn.”

Không gian yên lặng như tờ.

Phải rất lâu sau Lý Trác Vân mới phun ra được một chữ “Ồ.”

Rồi lại lặng yên bỏ đi không một tiếng động.

Lệnh Mạn đứng im tại chỗ, bất đắc dĩ thở dài.

Dường như cô có thể hiểu một chút lý do tại sao đột nhiên Lý Trác Vân lại lạnh lùng với cô như vậy, thế nhưng lại cũng dường như không hiểu cho lắm.

Sau khi dọn đến nhà giáo sư Trương, giáo sư Trương vẫn luôn đối xử lịch sự với cô.

Lệnh Mạn ở tại phòng ngủ chính, anh ta ở tại phòng cho khách.

Giáo sư Trương suy nghĩ vô cùng chu đáo: “Mạn Mạn, em thử nhìn xem nhà chúng ta có cần sửa sang lại chỗ nào không?”

Lệnh Mạn rất kinh ngạc: “Tại sao? Không phải nhà này mới mua sao?”

Giáo sư Trương nói: “Đúng, nhưng để tỏ lòng hoan nghênh nữ chủ nhân, anh cảm thấy cần phải sửa sang lại một chút.”

Lệnh Mạn dở khóc dở cười: “Nhà chính là nhà mới, còn phải sửa thêm cái gì nữa chứ. Em thấy không cần thiết, phong cách bài trí hiện tại đã rất thoải mái rồi.”

Giáo sư Trương vẫn giữ vững ý kiến của mình: “Không được, sau này căn nhà đã có thêm nữ chủ nhân, tất nhiên là không thể giống như trước, nếu không sẽ khiến anh nảy sinh ảo giác mình vẫn còn là một người đàn ông độc thân.”

“Ha ha.” Lệnh Mạn bị lý do này chọc cười.

Cuối cùng hai người thống nhất với nhau, không sửa sang gì hết, chỉ đổi nội thất trong nhà thôi.

Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện vấn đề mới.

“Những đồ nội thất này đều là đồ mới, vứt đi thì quá lãng phí, để ở đâu mới tốt đây?” Lệnh Mạn hỏi.

Giáo sư Trương nói: “Tạm thời cứ chuyển sang phòng cho khách đi, sau này nếu như anh làm em tức giận thì sẽ tự giác chuyển sang ngủ ở phòng cách vách, như thế cũng không đến nỗi quá lạnh lẽo cô đơn.”

“Ha ha.” Lệnh Mạn lại cười.

Hôm đó, đột nhiên ba Trương mẹ Trương mang cháo gà bát bảo đến thăm hai người.

Trên bàn ăn, không hiểu vô tình hay cố ý mà mẹ Trương lại nhắc đến: “Đúng rồi, Tiểu Mạn, hai con đã làm kiểm tra sức khoẻ trước khi kết hôn chưa?”

“... À, vẫn chưa ạ.” Lệnh Mạn nhìn giáo sư Trương một cái.

Giáo sư Trương vẫn cúi đầu ăn cơm, không tỏ thái độ gì.

Kiểm tra sức khoẻ trước kết hôn là chắc chắn phải làm, nhưng chẳng có ai nhắc nhở nên cô mới quên mất.

Lệnh Mạn nói: “Hôm nào hai bạn con sẽ cùng đến bệnh viện làm kiểm tra.”

Mẹ Trương gật đầu cười: “Ừ.”

Đột nhiên giáo sư Trương lại mở miệng nói: “Không cần thiết.”

Mẹ Trương sững sốt: “Cái gì?”

Thái độ của giáo sư Trương vẫn cương quyết: “Con và Mạn Mạn đều rất khoẻ mạnh, không cần phải kiểm tra sức khoẻ trước hôn nhân.”

Mẹ Trương tỏ vẻ khó xử, nháy nháy mắt với ba Trương nhờ hỗ trợ.

Lệnh Mạn cũng có chút buồn bực.

Quả thật cô và giáo sư Trương đều rất khoẻ mạnh, nhưng kiểm tra sức khoẻ trước kết hôn cũng có sao đâu, phòng ngừa vạn nhất mà.

... Tại sao giáo sư Trương lại phản đối như vậy?

Hơn nữa trong ấn tượng của Lệnh Mạn, giáo sư Trương luôn là một người khiêm tốn lễ độ, từ trước đến giờ chưa từng thấy anh ta chống đối với người lớn, chứ đừng nói là cha mẹ mình.

Mẹ Trương mặc kệ giáo sư Trương, trực tiếp nói với Lệnh Mạn: “Mạn Mạn, nó không muốn đi cũng được, ngày mai dì dẫn con đi.”

Bầu không khí càng lúc càng trở nên kỳ quái.

“... À à, vâng.” Lệnh Mạn ấp úng trả lời.

Giáo sư Trương lại quay sang nói với cô: “Mạn Mạn, em lên lầu nghỉ ngơi trước đi, anh có mấy lời muốn nói riêng với ba mẹ anh.”

Thái độ vẫn nhẹ nhàng ôn hoà.

Lệnh Mạn phản ứng giống với vừa rồi: “... À à, vâng.”